

סמיוטיקה היא תורת הסימנים
תורת הסימנים היא תורת הצלקות
תורת הצלקות היא מערכת פצעים
שלא הגלידו יפה
פצע שהגליד משול לשקוף
מי יכול לדבר בשקיפיות
מי יכול לכתוב בזכוכית אפילו שאביהו
זגג שלא לדבר על סמיוטיקן

רחל חלפי(מתוך: נפילה חופשית, 1979)

גופי עבודה , גופי – כאב טלי תמיר

סדרת של צילומים-עצמיים במקלחת, בערב אחד מסוים ,
פתחה גוף שלם של עבודות-אובייקטים שדרורה דקל קוראת להם : גופי-עבודה .
הגוף הוא גופה שלה, חשוף לא רק לעינה החודרנית של המצלמה הביתית, הלא מחמיאה,
אלא גם לשורה של חפצים דוקרניים: ברגים, סיכות-תפירה, ניטים למיניהם, סיכות
אקופנטורה ומסמרים.
דרורה דקל מטפלת בצילומיה שלה באמצעות מכשירי העיניים הללו שאותם היא נועצת
באבריה, כמין קישוט מקאברי, המסמן אברים נגועים-מטאפורית-בכאב, הכאב נודד מן היד
אל הראש, מן הראש אל החזה. הברגים ננעצים בנחיר האף, בצוואר, בכף היד, או מהווים
מצע להנחת הראש בשינת-פאקיריים.
דקל לא זועקת, לא מזילה טיפת-דם. להפך: היא עסוקה, לכאורה, במסגור, בריצוע, בשיבוץ-
תהליכים של בניית אובייקטים שהם גם גופי-קישוט, כמעט תכשיטים.
מבט קרוב ב"תכשיטים" הללו מגלה שהם מורכבים משיניים עקורות, מקוביות סבון, מתבניות
יצוקות של מבנה הפה והלסת. כך מסתבר שמבעד לפעילות היומיומית, הביתית, של האישה
הרוחצת, עטופה בטורבן-מגבת ורוד, כמעט כמו הרוחצת המפורסמת בצירו הניו-קלאסי של
אנגרה, רוחש עיסוק אינטנסיבי בחרדת-מוות ומפעפע כאב מתמיד, ההופך לחלק בלתי-נפרד
מן הגוף.
פאנטום הכאב, הדימוי הפאקירי של קיום הכרוך בדקירה תמידית, ללא מפלט, שייך ללילה
אחד של חרדה שהתבדתה עם בוקר, הלילה של אסון המסוקים.
את יכולת הישרדות שלה באותו לילה בחנה דרורה דקל דווקא מול המראה, בניסיון להביט
עין בעין בגבולות חרדותיה ושליטתה העצמית, מול עירומה החשוף, הלא-מוגן .
במשך שבועות ארוכים לאחר מכן היא עסקה בפירוק וניטרול האובססיה ההיא בפעולות של
שיבוץ, כיסוי, חיתוך ומסגור של קבוצת הצילומים שצילמה אז.
מצעד חיות ומדבקות-ילדים משתתפים במחול הלילי, כנציגים של קסם ותום אבודים.
ניסיונות להתאזן מול תביעות הקהילה התבטאו בהחזקת סרגל מתכת בין השיניים ובין
העיניים: אופציה אבסורדית של מידור ומדידה. מדידה של מה? של תפקוד, של כאב, של
טירוף, של שפיות, של לקיחת חלק באתוס הקולקטיבי, של שייכות, של זרות.

מאבק אישי נוסף המתנהל כאן בוחן את הזהות הנשית, הארוטית, מול כוחם המפרק של
הכאב והאימה. הגוף הלא-צעיר , משמר פולחנים של יופי, שעוברים מוטציה מקישוטי
למקאברי, מן היפה אל המאיים, כשראשה של המדונה היפה של מיכלאנג'לו מבליח פתאום,
כסוג של פנטזיה בלתי-אפשרית על מוות ויופי שאינם מכלים זה את זה.
דרורה דקל אינה יכולה למחוק את הסימנים, ולא את הפצעים-הם שם, ומתוכם נבנית תורת
הצלקות שלה כמערכת פצעים שלא הגלידו יפה .